

PRAEFATIO ED. II.

Contra satis notam perfectionis definitionem vlitata denuo reperitur obiectio, esse nonnunquam consensum variorum ad vnum, e. g. succorum humani corporis ad mortem, ventorum ad euertendam domum con-
spirationem, neque tamen ibi perfectio-
nem esse. Non negauerim, me quoque,
quum ontologicis primo curatius adiicerem
animum, parum abfuisse, quin definirem
perfectionem per consensum realitatum ad
vnam, et tunc, nisi totus fallor, in his me-
lius mihi conuenisset cum V. C. Verum et
hic exponam, cur *ill. Wolffii* non mutaue-
rim definitionem. Quum enim nunc i-
terum, vt supra in conceptu confusionis,
non a me inuentae, sed ab isto non sine
gratiis acceptae definitionis reus agar, li-
ceat vtramque defendendo declarare, num
ex mutandi nouandique libidine res aliquas
aliter nonnunquam definiuerim, an perpen-
fis subductisque retinendae vel immutandae
definitionis rationibus. Forsan aequus in-
de iudex colligat, publici iuris consultissimum,
virum *Iob. Iac. Moser*, non in sola aetate mea
narranda errasse, quando ipsi placuit mei men-
tionem iniicere in ipsius *Gedanken von der
Verbindung der Weltweisheit, besonders
der Wolfischen mit der Theologie, §. 6.*
Probauit in his meis *ome ens esse reale, §.
136.* probauit realitates non posse consentire,
b nisi